

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 49 0 Rs 058504 22 Rsž

Novi Travnik, 31.05.2022. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Senada Begović, kao predsjednika vijeća, Mirjane Grubešić i Suade Kahrić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice S.S. iz F.,, zastupana po punomoćniku Amini Zulić, advokatu iz Kaknja, protiv tuženog Javna ustanova za medicinsku rehabilitaciju i banjsko liječenje-lječilište „Reuma“ Fojnica iz Fojnice, Banjska br.1., zastupan po punomoćnicima iz Zajedničke advokatske kancelarije Fuad Kačapor, Elvir Čolak i Esad Oruč iz Ilidže, Ul. dr. Mustafe Pintola br. 25 A II/8, radi isplate razlike plaća i regresa, v.sp. 5.050,00 KM, odlučujući po žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Kiseljaku broj: 49 0 Rs 058504 21 Rs od 13.12.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 31.05.2022. godine, donio je sljedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovna i potvrđuje presuda Općinskog suda u Kiseljaku broj: 49 0 Rs 058504 21 Rs od 13.12.2021. godine.

Odbija se zahtjev tužiteljice za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 526,50 KM kao neosnovan.

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog suda odlučeno je:

I - Obavezuje se tuženi da tužiteljici isplati iznos od 7.581,49 KM i to:

- Iznos od 7.058,99 KM na ime razlike plaće i naknade plaće za period od 01.05.2018. do 31.12.2020. godine sa zakonskom zateznom kamatom na iznose kako slijedi:
- iznos od 194,20 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 30.06.2018. godine pa do isplate;
- iznos od 112,46 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 31.07.2018. godine pa do isplate;
- iznos od 131,28 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 31.08.2018. godine pa do isplate;
- iznos od 131,71 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 30.09.2018. godine pa do isplate;

- iznos od 103,59 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 31.10.2018. godine pa do isplate;
- iznos od 168,63 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 30.11.2018. godine pa do isplate;
- iznos od 176,21 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 31.12.2018. godine pa do isplate;
- iznos od 149,59 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 31.01.2019. godine pa do isplate;
- iznos od 187,02 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 28.02.2019. godine pa do isplate;
- iznos od 122,99 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 31.03.2019. godine pa do isplate;
- iznos od 149,59 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 30.04.2019. godine pa do isplate;
- iznos od 223,57 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 31.05.2019. godine pa do isplate;
- iznos od 236,53 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 30.06.2019. godine pa do isplate;
- iznos od 82,23KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 31.07.2019. godine pa do isplate;
- iznos od 269,20 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 31.08.2019. godine pa do isplate;
- iznos od 215,51 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 30.09.2019. godine pa do isplate;
- iznos od 197,49 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 31.10.2019. godine pa do isplate;
- iznos od 164,82 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 30.11.2019. godine pa do isplate;
- iznos od 161,41 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 31.12.2019. godine pa do isplate;
- iznos od 177,77 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 31.01.2020. godine pa do isplate;
- iznos od 187,28 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 28.02.2020. godine pa do isplate;
- iznos od 161,62 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 31.03.2020. godine pa do isplate;
- iznos od 403,51 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 30.04.2020. godine pa do isplate;
- iznos od 387,53 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 31.05.2020. godine pa do isplate;
- iznos od 370,33 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 30.06.2020. godine pa do isplate;
- iznos od 387,53 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 31.07.2020. godine pa do isplate;
- iznos od 375,60 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 31.08.2020. godine pa do isplate;

- iznos od 320,33 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 30.09.2019. godine pa do isplate;
 - iznos od 407,02 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 31.10.2020. godine pa do isplate;
 - iznos od 238,69 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 30.11.2019. godine pa do isplate;
 - iznos od 221,34 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 31.12.2019. godine pa do isplate;
 - iznos od 242,41 KM sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 31.01.2020. godine pa do isplate;
- na ime regresa ukupno 522,50 KM, sa zakonskom zateznom kamatom koja se ima obračunati na iznos od 355,50 KM počev od 01.01.2019. godine pa do isplate, te iznos od 167,00 KM počev od 01.01.2020. godine pa do isplate

II - Obavezuje se tuženi da za tužiteljicu izvrši uplatu doprinosa za PIO/MIO za period od 01.10.2017. do 30.04.2018. godine, u iznosu od 1.197,11 KM u korist i na račun Zavoda za PIO/MIO F BiH.

III - Obavezuje se tuženi da tužiteljici naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.513,60 KM, sve to u roku od 15 dana.

Protiv navedene presude žalbu je pravovremeno izjavio tuženi zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i odluke o troškovima postupka s prijedlogom da se prvostupanjska presuda preinači ili ukine i predmet vrati na ponovni postupak. U vrlo opširnoj žabi ističe da je obvezu tuženog prvostupanjski sud izrekom presude utvrdio iako je tužbeni zahtjev bio upravljen na varijantu vještačenja urađenu u skladu sa nevažećim pravnim aktom odnosno neprimjenjivim Granskim kolektivnim ugovorom tj. nepreciziranim pravnim osnovom jer u zadatku datom vještaku to nije jasno i precizno određeno, niti je vještak to učinio. Ovu činjenicu tuženi smatra ključnom u ovom sporu jer je od isključivo tužiteljevog opredjeljenja konačnog tužbenog zahtjeva trebala da zavisi i konačna odluka prvostupanjskog suda. U situaciji kada je tužbeni zahtjev u cijelosti opredijeljen u skladu sa nevažećim pravnim aktom odnosno nema jasnog i preciznog utvrđenja visine i osnova tužbenog zahtjeva vještačenjem, sud je trebao odbiti takav tužbeni zahtjev ili odbaciti tužbu u cijelosti. Sud sam navodi da je punomoćnik tužitelja nakon vještačenja tužbeni zahtjev opredijelio prema obračunu vještaka, te da je dat prigovor tuženog da su primijenjeni kolektivni ugovori vremenski ograničeni, ali na koncu ne uvažava iste. Stoga se u cijelosti osporava predmetni nalaz i mišljenje vještaka i ostaje kod svih prigovora o primjenjivosti pojedinih kolektivnih ugovora na tuženog, te razgraničenju primjenjivosti istih kroz prvobitno određeni zadatak vještačenja, jer u konačnom mišljenju nije tačno navedeno o kojem se kolektivnom ugovoru radi. Tužiteljica je bila dužna tužbeni zahtjev konačno opredijeliti u skladu sa jednom od varijanti

vještačenja, što nije učinila obzirom da je vještak postupio u skladu sa različitim kolektivnim ugovorima bez jasnog razgraničenja, pa je bilo potrebno ili sačiniti dopunu nalaza gdje bi jasno bilo iskazane računice u više varijanti, pa bi stoga tužiteljica trebala snositi posljedice takvog svog postupanja. Tuženi je aktivno sudjelovao u parnici u tom pogledu i ukazao na činjenicu neosnovanosti sveobuhvatne varijante vještačenja, ali uprkos tome tužiteljica je ostala istrajna do zaključenja glavne rasprave na takvom zahtjevu, što je sud dopustio bez određivanja dopune vještačenja. U ovom slučaju bila je zakonska obaveza tužiteljice da opredijeli svoj tužbeni zahtjev u skladu sa jednom od varijantni vještačenja koje su morale biti urađene obzirom na različitost pravnih akata kao osnova vještačenja i tužbenog zahtjeva. Nedostatno je obrazloženje suda u tom pogledu i neodrživo, jer je obrazloženje u smislu primjene najpovoljnijeg prava po zaposlenika održivo jedino u situaciji takvog opredjeljenja tužbenog zahtjeva i stoga se sud na ovakav način kreće izvan okvira konačno postavljenog i opredjeljenog tužbenog zahtjeva. Tuženi smatra da je na ovakav način stavljen u nepovoljan položaj, da mu je onemogućeno raspravljanje, da je njegova aktivna uloga u toku postupka u potpunosti relativizirana i u suštini je tužiteljica na ovakav način dosuđenja protežirana. Na ovaj način neosnovanog dosuđivanje sud je grubo načinio povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje i pogrešno primijenio materijalno pravo na štetu tuženog. Također napominje da nije tačno obrazloženje suda da stranke nisu prigovarale na kriterijume na osnovu kojih je izvršen obračun plaće primjenom odredbi različiti kolektivnih ugovora, kao ni visini utvrđene razlike po navedenim osnovama, jer je tuženi nedvosmisleno prigovorio u cijelosti na nalaz i mišljenje vještaka ne dovodeći u pitanje samo matematički obračun u smislu računskih operacija, ali ostajući kod osporavanja takvog nalaza iz svih istaknutih prigovora. Upravo samo vještačenje dokazuje da je tuženi negativno poslovao i ostvarivao negativne ekonomske rezultate u periodu tužbenog zahtjeva, te zbog toga nije mogao niti bio u obvezi isplatiti ono što tužiteljica traži svojom tužbom. Nejasno je na koji način i iz kojih razloga je sud najveći dio navoda tuženog cijenio kao irelevantne za presuđenje, čime je grubo povrijedio odredbe parničnog postupka. Sud uopće nije cijenio navode punomoćnika tuženog o financijskim problemima i činjenicu da je zbog toga dolazilo do obustava isplata utuženih potraživanja i da je tada rad tuženog bio doveden u pitanje, a samim time i likvidnost tuženog što je osnov za djelovanje tuženog. Žalbom se osporava i odluka o troškovima i ističe da su tužitelju dosuđeni previsoki troškovi koji nisu u skladu sa važećom Advokatskom tarifom, a nejasno je kako su samo tužitelju priznati troškovi iako nije u cijelosti uspio u parnici, pa su shodno tome trebali biti usvojeni i troškovi tuženog u omjeru njegovog evidentnog uspjeha u osporavanju značajnog dijela tužbenog zahtjeva. Kako je tuženi u žalbi istakao da je tužiteljica trebala biti u cijelosti odbijena sa tužbenim zahtjevom, to se odnosi i na troškove postupka.

U odgovoru na žalbu tužiteljica je osporila žalbene navode tuženog i predložila da se žalba odbije kao neosnovana i obveže tuženi da tužiteljici naknadi troškove sastava odgovora na žalbu u iznosu od 526,50 KM.

Nakon što je ispitao presudu prvostupanjskog suda u granicama razloga iz žalbe, kao i po službenoj dužnosti sukladno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Sl. novine Federacije BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Iz stanja spisa predmeta vidljivo je da tužiteljica tužbenim zahtjevom iz podnesene tužbe zahtijeva isplatu razlike plaće za period od 01.05.2018. do 31.12.2020. godine i isplatu neisplaćenog regresa (naknade za korištenje godišnjeg odmora) za 2018. godinu, primjenom Kolektivnih ugovora o pravima i obavezama poslodavaca i zaposlenika u oblasti zdravstva na teritoriji SBK/KSB koji su bili na snazi u utuženom periodu. Na pripremnom ročištu od 20.09.2021. godine tužiteljica je proširila tužbeni zahtjev i tražila isplatu regresa i za 2019. godinu, a na prijedlog tužiteljice rješenjem prvostupanjskog suda određeno je vještačenje po vještaku financijske struke na okolnost manje isplaćenih plaća u utuženom periodu (01.05.2018. do 31.12.2020. godine), kao i na okolnost neisplaćenog ili manje isplaćenog regresa za 2018. i 2019. godinu, a sve shodno odredbama Kolektivnih ugovora o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti zdravstva na teritoriji SBK/KSB, te neuplaćenog doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje za period od 01.10.2017. do 30.04.2018. godine prema Zakonu o doprinosima. Iz pismenog nalaza i mišljenja vještaka i usmenih pojašnjenja vještaka na glavnoj raspravi od 29.11.2021. godine proizilazi da je obračun razlike manje isplaćenih plaća tužiteljici za utuženi period izvršen primjenom granskih kantonalnih kolektivnih ugovora za periode njihove primjene i važenja, pa je razlika plaće obračunata za period od 01.05.2018. do 30.06.2018. godine prema Kolektivnom ugovoru od 17.03.2017. godine, za period od 01.07.2018 do 31.03.2019. godine prema Kolektivnom ugovoru od 06.07.2018. godine, za period od 01.04.2019. do 30.06.2020. godine prema Kolektivnom ugovoru od 01.10.2019. godine, te za period od 01.07.2020 do 31.12.2020. godine prema Kolektivnom ugovoru od 22.07.2020. godine, dok je neisplaćeni regres za 2018. godinu obračunat prema Kolektivnom ugovoru od 17.03.2017. godine, a razlika manje isplaćenog regresa za 2019. godinu obračunata prema Kolektivnom ugovoru od 22.07.2019. godine. Također je obračunat i neuplaćeni doprinos za penzijsko i invalidsko osiguranje za utuženi period. Iz zapisnika sa glavne rasprave je vidljivo da je tuženi prigovarao nalazu i mišljenju vještaka vezano za primjenjivost kantonalnih granskih kolektivnih ugovora pa time i matematičkom obračunu utuženih potraživanja. Iz zapisnika je nadalje vidljivo da je tužiteljica nakon provedenog dokaznog postupka konačno opredijelila tužbeni zahtjev sukladno nalazu i mišljenju vještaka. Presudom prvostupanjskog suda usvojen je u cijelosti konačno opredijeljeni tužbeni zahtjev tužiteljice. U razlozima za takvu odluku prvostupanjski sud je u bitnom naveo da su Kolektivni ugovori o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti zdravstva na teritoriji SBK u primjeni od 01.04.2017. do 31.12.2020. godine i da reguliraju visinu plaće za utuženi period, da tuženi nije vršio obračun plaće prema odredbama granskih kantonalnih kolektivnih ugovora koje obvezuju tuženog kao javnu ustanovu za medicinsku rehabilitaciju i banjsko liječenje. Na osnovu nalaza i mišljenja vještaka je utvrđeno da je tuženi u utuženom periodu isplaćivao manje plaće

tužiteljici, a razlika plaće je utvrđena primjenom kantonalnih kolektivnih ugovora u visini od 7.581,49 KM. Dalje je utvrđeno da je tužiteljica koristila godišnji odmor u 2018. i 2019. godini, da regres za 2018. godinu iznosi 355,50 KM i da nije isplaćen tužiteljici, da regres za 2019. godinu iznosi 367,00 KM od čega je tužiteljici isplaćeno 200,00 KM, te da je tuženi u 2017. i 2018. godini ostvario dobit (poslovao pozitivno). Također je utvrđeno da za tužiteljicu u utuženom periodu nisu uplaćeni doprinosi za penzijsko i invalidsko osiguranje. Kod ovakvih činjeničnih utvrđenja prvostupanjskog suda tužiteljici su dosuđena novčana potraživanja kao u izreci pobijane presude.

Po nalaženju ovog suda, na utužena potraživanja tužiteljice primjenjuju se granski kantonalni kolektivni ugovori kao relevantni materijalno pravni propisi i to prema vremenskim periodima njihove primjene i važenja, kako je to pravilno zaključio i prvostupanjski sud.

Naime, članom 78. stav 1. i 4. Zakona o radu propisano da se kolektivnim ugovorom i pravilnikom o radu utvrđuje najniža plaća, te da poslodavac ne može radniku obračunati i isplatiti plaću manju od plaće utvrđene kolektivnim ugovorom i pravilnikom o radu. Kako je relevantnim odredbama Kolektivnih ugovora o pravima i obavezama poslodavaca i zaposlenika u oblasti zdravstva na teritoriji SBK/KSB točno određeno vrijeme primjene i važenja pojedinih kolektivnih ugovora, to je prvostupanjski sud pravilno postupio kada je tužiteljici razliku plaće, neisplaćeni regres i razliku manje isplaćenog regresa u utuženim periodima dosudio prema obračunu vještaka koji je sačinjen primjenom granskih kolektivnih ugovora prema vremenskim periodima njihove primjene i važenja, pa su u tom pravcu neosnovani svi suprotni prigovori žalbe tuženog.

Neosnovani su i navodi žalbe da su tužiteljici dosuđeni previsoki troškovi koji nisu u skladu sa važećom Advokatskom tarifom, jer je prvostupanjski sud pravilnom primjenom materijalnog prava odmjerio troškove za poduzete parnične radnje koje su priznate tužiteljici i pravilno primijenio odredbu člana 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku kada je tužiteljici dosudio cjelokupne troškove u iznosu od 1.513,60 KM obzirom da je tužiteljica u cijelosti uspjela sa konačno opredijeljenim tužbenim zahtjevom.

Zbog svega izloženog, ovaj sud je primjenom odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku odbio žalbu tuženog kao neosnovanu i potvrdio presudu prvostupanjskog suda.

Zahtjev tužiteljice za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 526,50 KM odbijen je kao neosnovan, jer se ne radi o procesnoj radnji za koju bi se priznali troškovi tužiteljici.

Predsjednik vijeća
Senad Begović

